

[Weikop.]

garantier, og jeg synes derfor, at en sådan kapital godt kan overføres til en selvejende institution.

Jeg kunne tænke mig, at den fungerende handelsminister, den højtærede økonomiminister, og måske også retsforbundets ærede repræsentant vil sige, at det slet ikke er naturligt eller rimeligt at tage denne sag op nu, for, vil man måske sige, det vil være rigtigere at afvente resultatet af arbejdet i det udvalg, der er nedsat for at undersøge eksportkreditloven, og i det hele taget vente med at tage dette spørgsmål op, indtil loven udløber i marts 1960. Mit parti finder imidlertid, at det, når man nu har fremsat lovforslag om en yderligere udvidelse med 300 mill. kr. op til 1 milliard kr., må være rimeligt at tage sagen op. Det kan jo meget nemt blive for sent, hvis regeringen og regeringspartierne, herunder retsforbundet, allerede nu lægger sig for fast på et standpunkt i denne sag. Sagen må altså nu tages op til overvejelse og drøftelse, og det mener jeg må ske i det folketingsudvalg, der bliver nedsat, så vi derigennem kan se, hvor langt vi kan komme.

Jeg skal ligesom det ærede medlem hr. Anker Lau minde om, at da vi drøftede denne lovgivning i maj i år, tilkendegav vi ligesom venstre, at vi ønskede selve den udlånsvirksomhed, som loven i øvrigt omfatter — jeg tænker på de henholdsvis 10 mill. kr. til industrilån og 5 mill. kr. til håndværkslån, som jo udlånes af statens midler — bragt til ophør. Det sagde vi dengang, det standpunkt har vi fremdeles, og jeg tillader mig at gentage det.

Til slut vil jeg gerne sige følgende: jeg ved godt, at det somme tider kan være fristende for erhvervene at lade staten klare visse ting, men jeg tror, erhvervene i det lange løb må tænke på at gøre sig uafhængige af staten så meget som muligt også på dette område. Jeg tror, der i øjeblikket er et godt grundlag for at optage sådanne forhandlinger, finde forståelse hos erhvervene, således at staten ikke alene skal løse opgaven, for så vidt angår eksportkreditter og pengeudlån. Vor stilling til dette forslag vil være afhængig af, hvorledes udvalgsbehandlingen vil forløbe, og af, hvorledes de

øvrige partier vil se på en afvikling og en afløsning af statens eksportgarantier, altså en afvikling af den gældende ordning.

Baunsgaard: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. A. C. Normann, er forhindret i at være til stede, skal jeg på hans vegne fremsætte nogle bemærkninger om det radikale venstres synspunkter vedrørende det foreliggende lovforslag. Når eksportkapaciteten stiger, som den gør, fordi der er investeret så stærkt i eksporterhvervene, er det for mig at se en selvfølge, at behovet for eksportkreditter bliver større, og at trækket på ordningerne bliver stærkere. Under skiftende regeringer har der været enighed om denne lovgivning; den har udgjort en del af den økonomiske politik, som man næsten aldrig har diskuteret, fordi dens virkninger var så gode, og fordi ingen led skade derved. Det er en lovgivning, som fremmer eksporten, og den koster ikke skatteyderne noget, fordi kreditterne administreres så fornuftigt, at der intet tab har været på disse garantier. De fleste af de ydede kreditter er, så vidt jeg ved, ret kortfristede, og garantiene når derfor at have virkning i et omfattende antal tilfælde. Andre stater nøjes ikke med garantier, de yder betydelige direkte tilskud til eksporten, og det er meget glædeligt, synes jeg, at vor eksportvirksomhed har kunnet hævde sig under disse forhold. Det radikale venstre mener derfor ikke, man bør afvente betænkningen om eksportkreditterne, såfremt den ikke er umiddelbart på trapperne, for i mellemtiden kunne visse eksportmuligheder gå tabt. Derfor billiger vi det foreliggende lovforslag og vil stemme for det.

Den tanke, at man ad privat vej skulle kunne klare problemet, er dukket op i de nu forenede konservative partiers forslag. Jeg har selvfølgelig ikke noget at indvende imod, om erhvervene virkelig kunne træffe en solidarisk ordning. Men jeg tror ikke, det bliver let at etablere en ordning, hvorefter 1 milliard stilles til rådighed, i den nærmeste fremtid. Derfor kan jeg heller ikke indse, at dette lovforslag, som reelt kun tager sigte på at forhøje muligheder for eksportkreditter i tiden indtil loven udløber i marts 1960, altså til foråret, skulle afvente den principielle diskussion om den